

Julia Quinn

Ο ΔΟΥΚΑΣ
ΚΙ ΕΚΕΙΝΗ

Μετάφραση: Βιολέττα Ζεύκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Πρόλογος

Η γέννηση του Σάμιον Άρθουρ Φιτζράναλφ Μπάσετ, κόμη του Κλάιβεντον, έγινε δεκτή με μεγάλους εορτασμούς. Οι καμπάνες των εκκλησιών σήμαιναν για ώρες, η δωρεάν σαμπάνια έρεε άφθονη στο τεράστιο κάστρο το οποίο ο νεογέννητος θα αποκαλούσε σπίτι του και ολόκληρο το χωριό του Κλάιβεντον σταμάτησε κάθε ενασχόληση για να συμμετάσχει στη γιορτή και την αργία που είχε διατάξει ο πατέρας του νεαρού κόμη.

«Αυτό το παιδί είναι αλλιώτικο», είπε ο φούρναρης στον σιδερά.

Γιατί ο Σάμιον Άρθουρ Φιτζράναλφ Μπάσετ δεν θα περνούσε τη ζωή του ως κόμης του Κλάιβεντον. Επρόκειτο απλώς για έναν τίτλο ευγενείας. Ο Σάμιον Άρθουρ Φιτζράναλφ Μπάσετ –το μωρό που είχε περισσότερα ονόματα απ’ όσα θα μπορούσε να χρειαστεί οποιοδήποτε μωρό– ήταν διάδοχος σε ένα από τα πιο παλιά και πιο πλούσια δουκάτα της Αγγλίας. Και ο πατέρας του, ο ένατος δούκας του Χέιστινγκς, περίμενε χρόνια αυτή τη στιγμή.

Καθώς έστεκε στο χολ έξω από το δωμάτιο τοκετού της συζύγου του, νανουρίζοντας το εξοργισμένο μωρό, η καρδιά του δούκα γέμισε περηφάνια. Είχε περάσει τα σαράντα εδώ και χρόνια και είχε δει τους φίλους του –δούκες, κόμητες και λοιπούς– να αποκτούν διάδοχο ο ένας μετά τον άλλο. Μερικοί αναγκάστηκαν

να υποστούν κάποιες κόρες πριν φέρουν στον κόσμο έναν γιο, αλλά τελικά όλοι τους είχαν διασφαλίσει ότι το γένος τους θα συνεχιζόταν κι ότι το αίμα τους θα περνούσε στην επόμενη γενιά της αγγλικής ελίτ.

Όχι όμως και ο δούκας του Χέιστινγκς. Αν και η σύζυγός του κατάφερε να συλλάβει πέντε φορές στα δεκαπέντε χρόνια του έγγαμου βίου τους, μόνο δύο από αυτές κυοφόρησε ως το τέλος, και τα δύο παιδιά είχαν γεννηθεί νεκρά. Μετά την πέμπτη εγκυμοσύνη, που κατέληξε σε μια αιματηρή αποβολή κατά τον πέμπτο μήνα, οι χειρουργοί και οι άλλοι γιατροί τούς προειδοποίησαν ότι δεν έπρεπε για κανένα λόγο να επιχειρήσουν ξανά να τεκνοποιήσουν. Η δούκισσα θα έθετε σε κίνδυνο την ίδια της τη ζωή. Ήταν υπερβολικά ευαίσθητη, αδύναμη και ίσως πολύ μεγάλη σε ηλικία, είπαν ευγενικά. Ο δούκας θα έπρεπε απλά να συμφιλιωθεί με το γεγονός ότι το δουκάτο δεν θα παρέμενε στον οίκο των Μπάσετ.

Μα η δούκισσα, ο Θεός να την ευλογεί, ήξερε τον σκοπό της ζωής της, και μετά από μια εξάμηνη περίοδο ανάπαυσης, άνοιξε τη μεσόπορτα ανάμεσα στα υπνοδωμάτιά τους και ο δούκας για άλλη μια φορά επιχειρήσε να αποκτήσει γιο.

Πέντε μήνες αργότερα, η δούκισσα πληροφόρησε τον δούκα ότι είχε συλλάβει. Η άμεση αγαλλίαση του δούκα ενισχύθηκε από την αποφασιστικότητά του ότι τίποτα –τίποτα απολύτως– δεν θα πήγαινε στραβά σε αυτή την εγκυμοσύνη. Η δούκισσα παρέμεινε κλινήρης μόλις έγινε αντιληπτή η διακοπή των εμμήνων της. Ένας γιατρός την επισκεπτόταν καθημερινά και στα μισά της εγκυμοσύνης ο δούκας εντόπισε τον πιο έγκυρο γιατρό του Λονδίνου και τον πλήρωσε μια ολόκληρη περιουσία για να εγκαταλείψει την εργασία του και να εγκατασταθεί προσωρινά στο κάστρο του Κλάιβεντον.

Ο δούκας δεν θα το διακινδύνευε αυτή τη φορά. Όντως θα αποκτούσε γιο και όντως το δουκάτο θα παρέμενε στα χέρια των Μπάσετ.

Η δούκισσα άρχισε να έχει πόνους στον όγδοο μήνα και της τοποθέτησαν μαξιλάρια γύρω και κάτω από τους γοφούς. Η βαρύτητα θα βοηθούσε το μωρό να παραμείνει στην κοιλιά της, εξήγησε ο δόκτωρ Σταμπς. Ο δούκας το θεώρησε λογικό ως επιχείρημα και μόλις ο γιατρός αποσύρθηκε για τη νύχτα, εκείνος τοποθέτησε άλλο ένα μαξιλάρι κάτω από τη σύζυγό του, ανασηκώνοντάς τη με κλίση είκοσι μοιρών. Εκείνη παρέμεινε έτσι έναν μήνα.

Και τότε, επιτέλους, έφτασε η ώρα της αλήθειας. Όλοι στο σπίτι προσευχήθηκαν για τον δούκα, που τόσο ποθούσε έναν διάδοχο, και λίγοι θυμήθηκαν να προσευχηθούν για τη δούκισσα, που είχε αδυνατίσει και εξασθενήσει, παρόλο που η κοιλιά της ήταν μεγάλη και στρογγυλή. Προσπάθησαν να μην έχουν μεγάλες προσδοκίες – άλλωστε, η δούκισσα είχε ήδη φέρει στον κόσμο και θάψει δύο μωρά. Ακόμα κι αν κατάφερνε να γεννήσει αυτή τη φορά, θα μπορούσε να είναι κορίτσι.

Καθώς οι κραυγές της δούκισσας γίνονταν όλο και πιο δυνατές και συχνές, ο δούκας όρμησε μέσα στο δωμάτιό της, αγνοώντας τις διαμαρτυρίες του γιατρού, της μαίας και της υπηρέτριάς της. Η κατάσταση ήταν χαστική, αλλά ο δούκας ήταν αποφασισμένος να είναι παρών στην αποκάλυψη του φύλου του μωρού.

Φάνηκε το κεφάλι και μετά οι ώμοι. Όλοι έσκυψαν για να παρακολουθήσουν τη δούκισσα που αγωνιζόταν και έσπρωχνε, και τότε...

Και τότε ο δούκας κατάλαβε ότι υπάρχει Θεός και ότι ακόμα χαμογελούσε στους Μπάσσετ. Περίμενε ένα λεπτό να πλύνει η μαία το μωρό κι έπειτα πήρε το μικρό αγοράκι στην αγκαλιά του και προχώρησε προς το χολ για να τον δείξει.

«Απέκτησα γιο!» φώναξε. «Ένα υπέροχο αγοράκι!»

Και καθώς οι υπηρέτες ζητωκραύγαζαν με δάκρυα ανακούφισης, ο δούκας κοίταξε τον μικροσκοπικό κόμη και είπε: «Είσαι τέλειος. Είσαι ένας Μπάσσετ. Είσαι δικός μου».

Ο δούκας ήθελε να βγάλει έξω το αγόρι για να αποδείξει σε όλους ότι είχε επιτέλους αποκτήσει ένα υγιές αγοράκι, αλλά ο απριλιάτικος αέρας ήταν λιγάκι κρύος κι έτσι παρέδωσε το μωρό στη μαία για να το πάει στη μητέρα του. Ο δούκας καβάλησε ένα από τα πανάκριβα άλογά του και βγήκε έξω για να το γιορτάσει, φωνάζοντας την καλή του τύχη σε όσους μπορούσαν να τον ακούσουν.

Στο μεταξύ, η δούκισσα, που αιμορραγούσε αδιάκοπα αμέσως μετά τη γέννα, έχασε τις αισθήσεις της και τελικά απεβίωσε.

Ο δούκας πένθησε τη σύζυγό του. Είναι αλήθεια. Δεν την είχε αγαπήσει, φυσικά, ούτε κι εκείνη αυτόν, αλλά ήταν φίλοι με έναν αλλόκοτο, αποστασιοποιημένο τρόπο. Ο δούκας δεν περίμενε κάτι παραπάνω από τον γάμο παρά μόνο έναν γιο και διάδοχο, και όσον αφορά αυτό το θέμα, η γυναίκα του αποδείχτηκε υποδειγματική σύζυγος. Φρόντισε να τοποθετούνται φρέσκα λουλούδια στο κάτω τμήμα του ταφικού της μνημείου σε εβδομαδιαία βάση, σε κάθε εποχή, και το πορτρέτο της μεταφέρθηκε από το καθιστικό στο χολ, σε μια πολύ τιμητική θέση πάνω από τη σκάλα.

Τότε ο δούκας αφιερώθηκε ολοκληρωτικά στην ανατροφή του γιου του.

Τον πρώτο χρόνο δεν μπορούσε να κάνει και πολλά, φυσικά. Το μωρό ήταν πολύ μικρό για διαλέξεις σχετικά με τη διαχείριση της γης και την υπευθυνότητα κι έτσι ο δούκας άφησε τον Σάιμον στη φροντίδα της γκουβερνάντας του και πήγε στο Λονδίνο, όπου η ζωή του συνεχίστηκε σχεδόν όπως πριν λάβει την ευλογία της πατρότητας, εκτός από το ότι ανάγκαζε τους πάντες –ακόμα και τον βασιλιά– να κοιτάζουν το πορτρέτο-μινιατούρα του γιου του που είχε φιλοτεχνηθεί λίγο μετά τη γέννησή του.

Ο δούκας επισκεπτόταν κάθε τόσο το Κλάιβεντον, αλλά επέστρεψε μόνιμα στα δεύτερα γενέθλια του Σάιμον, έτοιμος να αναλάβει την εκπαίδευση του γιου του. Αγόρασε ένα πόνι, διάλεξε

ένα μικρό όπλο για μελλοντική χρήση στο κυνήγι αλεπούδων και προσέλαβε παιδαγωγούς οι οποίοι ανέλαβαν τη διδασκαλία επί παντός επιστητού.

«Μα είναι πολύ μικρός για όλα αυτά!» φώναξε η γκουβερνάντα Χόπκινς.

«Ανοησίες», απάντησε ο Χέιστινγκς συγκαταβατικά. «Εννοείται ότι δεν απαιτώ να γίνει σύντομα ειδήμονας, αλλά δεν είναι ποτέ πολύ νωρίς για να αρχίσεις την εκπαίδευση ενός δούκα».

«Δεν είναι δούκας», μουρμούρισε η γκουβερνάντα.

«Δεν είναι, αλλά θα γίνει». Ο Χέιστινγκς της γύρισε την πλάτη και κάθισε οκλαδόν κοντά στον γιο του, που έχτιζε ένα ασύμμετρο κάστρο με τουβλάκια στο πάτωμα. Ο δούκας δεν είχε κατέβει στο Κλάιβεντον για μήνες και χάρηκε με την ανάπτυξη του Σάιμον. Ήταν ένα γεροδεμένο, υγιές αγόρι, με γυαλιστερά καστανά μαλλιά και πεντακάθαρα γαλανά μάτια.

«Τι χτίζεις εδώ, γιε μου;»

Ο Σάιμον χαμογέλασε και του έδειξε.

Ο Χέιστινγκς κοίταξε την γκουβερνάντα Χόπκινς. «Δεν μιλάει;»

Εκείνη έγνεψε αρνητικά. «Όχι ακόμα, εξοχότατε».

Ο δούκας συνοφρυώθηκε. «Μα είναι δύο ετών. Δεν θα έπρεπε να μιλάει;»

«Μερικά παιδιά καθυστερούν σε σχέση με τα άλλα, εξοχότατε. Είναι σαφώς ένα έξυπνο αγόρι».

«Φυσικά και είναι έξυπνο. Είναι ένας Μπάσσετ».

Η γκουβερνάντα έγνεψε καταφατικά. Πάντα το έκανε όταν ο δούκας μιλούσε για την ανωτερότητα του αίματος των Μπάσσετ. «Ίσως να μην έχει κάτι που να θέλει να πει», πρότεινε εκείνη.

Ο δούκας δεν φάνηκε να πείθεται, αλλά έδωσε στον Σάιμον ένα στρατιωτάκι, τον χτύπησε φιλικά στο κεφάλι κι έφυγε από το σπίτι για να πάει να επιθεωρήσει την καινούρια φοράδα που είχε αγοράσει από τον λόρδο Γουόρθ.

Δύο χρόνια αργότερα, ωστόσο, δεν ήταν τόσο αισιόδοξος.

«Γιατί δεν μιλάει;» ξέσπασε.

«Δεν ξέρω», απάντησε η γκουβερνάντα, με μια ικετευτική χειρονομία.

«Τι του έκανες;»

«Δεν του έκανα τίποτα!»

«Αν έκανες σωστά τη δουλειά σου», είπε ο δούκας δείχνοντας με το θυμωμένο του δάχτυλο προς τον Σάιμον, «το παιδί θα μιλούσε».

Ο Σάιμον, που έκανε εξάσκηση στα γράμματα πάνω στο μικροσκοπικό του θρανίο, παρακολουθούσε τη συνομιλία με ενδιαφέρον.

«Μπορεί και γράφει», έσπευσε να πει η γκουβερνάντα. «Πέντε παιδιά μεγάλωσα κι ούτε ένα από αυτά δεν έπαιρνε τα γράμματα σαν τον κύριο Σάιμον».

«Και τι να τα κάνει τα γράμματα αν δεν μπορεί να μιλήσει;» Ο Χέιστινγκς γύρισε προς τον Σάιμον με τα μάτια του να πετούν φλόγες από την οργή. «Μίλα μου, που να σε πάρει!»

«Εξοχότατε!» φώναξε η γκουβερνάντα. «Τρομάζετε το παιδί».

Ο Χέιστινγκς γύρισε απότομα προς το μέρος της. «Μπορεί να χρειάζεται να τρομάξει. Μπορεί αυτό που χρειάζεται να είναι μια γερή δόση πειθαρχίας. Λίγη πίεση μπορεί να τον βοηθήσει να βρει τη μιλιά του».

Ο δούκας άρπαξε την ασημένια βούρτσα με την οποία η γκουβερνάντα χτένιζε τον Σάιμον και πήγε προς τον γιο του. «Θα σε κάνω να μιλήσεις, μικρό ανόητο—»

«Μη!»

Η γκουβερνάντα αναστέναξε. Η βούρτσα έπεσε από το χέρι του δούκα. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγαν τη φωνή του Σάιμον.

«Τι είπες;» ψιθύρισε ο δούκας με μάτια βουρκωμένα.

Οι γροθιές του Σάμιον σκέπασαν τα μάτια του και το μικρό του πιγούνι πρόβαλε καθώς είπε: «Μη με χ-χ-χ-χ-χ-χ-»

Το πρόσωπο του δούκα χλόμισε. «Τι λέει;»

Ο Σάμιον δοκίμασε ξανά την ίδια πρόταση. «Μ-μ-μ-μ-μ-μ-μ-»
«Θεέ μου», αναστέναξε ο δούκας τρομαγμένος. «Είναι καθυστερημένος».

«Δεν είναι καθυστερημένος!» φώναξε η γκουβερνάντα κουτώντας τα χέρια γύρω από το σώμα της.

«Μ-μ-μ-μ-μ-μ-μ-μ με χ-χ-χ-χ-χ-χτυπή-» –κι ο Σάμιον πήρε βαθιά ανάσα– «σεεις».

Ο Χέιστινγκς βυθίστηκε στο κάθισμα δίπλα στο παράθυρο κι έκρυψε το πρόσωπό του με τις παλάμες του. «Τι έκανα για να τιμωρούμαι έτσι; Τι μπορεί να έκανα...»

«Θα έπρεπε να επαινέσετε το παιδί!» τον επέπληξε η γκουβερνάντα Χόπκινς. «Τέσσερα χρόνια περιμένετε να μιλήσει, και...»

«Και είναι ηλίθιος!» φώναξε ο Χέιστινγκς. «Ένας καταραμένος βρομοηλίθιος!»

Ο Σάμιον έμπηξε τα κλάματα.

«Το όνομα Χέιστινγκς θα πάει σε έναν ημικαθυστερημένο», γκρίνιαξε ο δούκας. «Τόσα χρόνια προσευχόμουν για έναν διάδοχο και τώρα καταστράφηκαν όλα. Έπρεπε να είχα δώσει τον τίτλο στον ανιψιό μου». Γύρισε την πλάτη στον γιο του, που έκλαιγε και σκούπιζε τα μάτια του προσπαθώντας να δείξει στον πατέρα του ότι ήταν δυνατός. «Ούτε να τον βλέπω δεν μπορώ», είπε. «Δεν αντέχω ούτε να τον βλέπω».

Και λέγοντας αυτά, ο δούκας βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο.

Η γκουβερνάντα Χόπκινς αγκάλιασε σφιχτά το αγοράκι. «Δεν είσαι ηλίθιος», του ψιθύρισε αποφασιστικά. «Είσαι το πιο έξυπνο αγοράκι που ξέρω. Κι αν υπάρχει κάποιος που να μπορεί να μάθει να μιλάει σωστά, ξέρω ότι είσαι εσύ».

Ο Σάμιον επέστρεψε στη ζεστή της αγκαλιά κι έκλαψε με αναφιλητά.

«Πολύ καλά, λοιπόν. Θα καλέσω την άμαξα. Θα φύγουμε για το Λονδίνο αύριο».

Το ταξίδι διήρκεσε μιάμιση μέρα κι ήταν αργά το απόγευμα όταν η άμαξά τους έφτασε στην οικία Μπάσσετ. Ο Σάμιον κοίταζε απορημένος τους πολυσύχναστους δρόμους του Λονδίνου ενώ η γκουβερνάντα Χόπκινς του έδειχνε τα σκαλιά. Κανείς τους δεν είχε ποτέ επισκεφθεί την οικία Μπάσσετ κι έτσι η γκουβερνάντα δεν ήξερε τι να κάνει όταν έφτασε στην εξώπορτα εκτός από το να χτυπήσει.

Η πόρτα άνοιξε μετά από λίγα δευτερόλεπτα και τους κοίταξε ένας απίστευτος μπάτλερ.

«Οι παραδόσεις», τόνισε προσπαθώντας να κλείσει την πόρτα, «γίνονται από την πίσω είσοδο».

«Περιμένετε!» έσπευσε να πει η γκουβερνάντα, μπλοκάροντας την πόρτα με το πόδι της. «Δεν είμαστε υπηρέτες».

Ο μπάτλερ κοίταξε με περιφρόνηση τα ρούχα της.

«Δηλαδή, εγώ είμαι, αλλά αυτός όχι». Άρπαξε τον Σάμιον από το χέρι και τον έδειξε μπροστά της. «Είναι ο κόμης του Κλάιβεντον και καλά θα κάνεις να του φέρεσαι με σεβασμό».

Το στόμα του μπάτλερ άνοιξε διάπλατα και βλεφάρισε πολλές φορές πριν πει: «Απ' ό,τι ξέρω, ο κόμης του Κλάιβεντον έχει πεθάνει».

«Πώς;» τσίριξε η γκουβερνάντα.

«Φυσικά και όχι!» φώναξε ο Σάμιον με τη δικαιολογημένη αγανάκτηση ενός εντεκάχρονου.

Ο μπάτλερ κοίταξε εξεταστικά τον Σάμιον, αναγνώρισε αμέσως ότι είχε το βλέμμα των Μπάσσετ και τους οδήγησε μέσα στο σπίτι.

«Γιατί νομίζατε ότι έχω π-πεθάνει;» ρώτησε ο Σάμιον, καταρρόμενος τον εαυτό του που δεν άρθρωσε σωστά, αν και δεν ξαφνιάστηκε. Συνήθως τραύλιζε όταν ήταν θυμωμένος.

«Δεν θα το πω εγώ αυτό», απάντησε ο μπάτλερ.

«Και όμως θα το πείτε», ανταπάντησε η γκουβερνάντα. «Δεν μπορείτε να λέτε τέτοιες κουβέντες σε ένα αγόρι της ηλικίας του και να μην εξηγείστε».

Ο μπάτλερ σιώπησε για μια στιγμή κι έπειτα είπε επιτέλους: «Ο εξοχότατος δεν σας ανέφερε εδώ και χρόνια. Το τελευταίο που άκουσα ήταν ότι δεν έχει γιο. Έδειχνε να υποφέρει καθώς το έλεγε κι έτσι κανείς δεν συνέχισε τη συζήτηση. Εμείς –οι υπηρέτες, δηλαδή– υποθέσαμε ότι είχατε πεθάνει».

Ο Σάιμον ένιωσε τα δόντια του να σφίγγουν και τον λαιμό του γεμάτο λυγμούς.

«Και δεν θα πενθούσε;» ρώτησε η γκουβερνάντα. «Αυτό δεν το σκεφτήκατε; Πώς υποθέσατε ότι το παιδί είχε πεθάνει αν ο πατέρας του δεν πενθούσε;»

Ο μπάτλερ κούνησε αδιάφορα τους ώμους. «Ο εξοχότατος συνήθως φοράει μαύρα. Το πένθος δεν θα φαινόταν στα ρούχα του».

«Αυτό είναι αισχρό», είπε η γκουβερνάντα Χόλκινς. «Απαιτώ να καλέσετε αμέσως τον εξοχότατο».

Ο Σάιμον δεν είπε τίποτα. Πάντα προσπαθούσε να ελέγχει τα συναισθήματά του. Έπρεπε να το κάνει. Δεν θα μπορούσε με κανέναν τρόπο να μιλήσει με τον πατέρα του αν έβραζε μέσα του.

Ο μπάτλερ έγνεψε καταφατικά. «Είναι πάνω. Θα τον ειδοποιήσω αμέσως για την άφιξή σας».

Η γκουβερνάντα άρχισε να βηματίζει πυρετωδώς μουρμουρίζοντας μέσα από τα δόντια της και αναφερόμενη κάθε τόσο στον εξοχότατο μαζί με κάθε βρισιά του εκπληκτικά πλούσιου λεξιλογίου της. Ο Σάιμον παρέμεινε στο κέντρο του δωματίου, με τα χέρια του σαν θυμωμένα ραβδιά παράλληλα στο σώμα του καθώς έπαιρνε βαθιές ανάσες.

Μπορείς να το κάνεις, φώναζε μέσα του. Μπορείς να το κάνεις.

Η γκουβερνάντα γύρισε προς το μέρος του, τον είδε που προσπαθούσε να ελέγξει τα νεύρα του, κι αμέσως αναστέναξε.

«Ναι, αυτό είναι», του είπε βιαστικά, γονάτισε και πήρε τα χέρια του μέσα στα δικά της. Ήξερε καλύτερα από οποιονδήποτε τι θα συνέβαινε αν ο Σάιμον επιχειρούσε να αντιμετωπίσει τον πατέρα του πριν ηρεμήσει. «Πάρε βαθιές ανάσες. Και φρόντισε να σκέφτεσαι κάθε λέξη πριν μιλήσεις. Αν μπορείς να ελέγξεις—»

«Βλέπω ότι ακόμα το παραχαϊδεύεις το παιδί», ακούστηκε μια επιβλητική φωνή από την πόρτα.

Η γκουβερνάντα Χόπκινς κοκάλωσε στη θέση της και μετά έκανε αργά μεταβολή. Προσπάθησε να σκεφτεί κάτι αξιοπρεπές για να απαντήσει. Προσπάθησε να σκεφτεί οτιδήποτε θα μπορούσε να απαλύνει αυτή τη φριχτή κατάσταση. Μα όταν κοίταξε τον δούκα, είδε μέσα του τον Σάιμον και η οργή της φούντωσε και πάλι. Ο δούκας μπορεί να έμοιαζε στον γιο του, αλλά δεν του είχε σταθεί καθόλου ως πατέρας.

«Εσείς, κύριε», του ξεστόμισε, «είστε πρόστυχος».

«Κι εσείς, κυρία μου, απολύεστε».

Η γκουβερνάντα πισωπάτησε.

«Κανένας δεν μιλάει έτσι στον δούκα του Χέιστινγκς», της φώναξε. «Κανένας!»

«Ούτε καν ο βασιλιάς;» είπε ο Σάιμον.

Ο Χέιστινγκς γύρισε προς το μέρος του, χωρίς καν να παρατηρήσει ότι ο γιος του είχε μιλήσει καθαρά. «Εσύ...» είπε χαμηλόφωνα.

Ο Σάιμον έγνεψε καταφατικά με μια κοφτή κίνηση. Είχε καταφέρει να πει μια φράση σωστά, αλλά ήταν σύντομη και δεν ήθελε να παίξει με την τύχη του. Όχι όταν ήταν τόσο ταραγμένος. Κανονικά, περνούσαν πολλές μέρες μέχρι να τραυλίσει, αλλά τώρα...

Ο τρόπος που τον κοίταξε ο πατέρας του τον έκανε να νιώθει μωρό. Ένα ηλίθιο μωρό.

Και τη γλώσσα του ξαφνικά την ένιωσε παράξενη και παχιά.

Ο δούκας χαμογέλασε με σκληρότητα. «Τι έχεις να πεις κι εσύ, αγόρι μου; Ε; Τι έχεις να πεις;»

«Μην ανησυχείς, Σάιμον», ψιθύρισε η γκουβερνάντα Χόπκινς, εκτοξεύοντας ένα εξοργισμένο βλέμμα στον δούκα. «Μην τον αφήσεις να σε ταραξεί. Μπορείς να το κάνεις, γλυκέ μου».

Και όλως περιέργως, ο ενθαρρυντικός τόνος της φωνής της τα έκανε όλα ακόμα χειρότερα. Ο Σάιμον είχε έρθει εδώ για να αποδείξει ότι ήταν άξιος γιος του πατέρα του και τώρα η γκουβερνάντα του τον αντιμετώπιζε σαν μωρό.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο δούκας. «Κατάπιες τη γλώσσα σου;»

Οι μύες του Σάιμον σφίχτηκαν τόσο πολύ που άρχισε να τρέμει.

Πατέρας και γιος κοίταζαν ο ένας τον άλλο σχεδόν για μια αιωνιότητα, ώσπου τελικά ο δούκας βλαστήμησε και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. «Είσαι η μεγαλύτερη αποτυχία μου», είπε στον γιο του. «Δεν ξέρω τι αμαρτίες πληρώνω με σένα, αλλά ο Θεός να με φυλάει αν σε ξαναδώ στα μάτια μου».

«Εξοχότατε!» είπε αγανακτισμένη η γκουβερνάντα Χόπκινς. Δεν ήταν τρόπος αυτός να μιλάει σε ένα παιδί.

«Πάρ' τον από μπροστά μου», της φώναξε. «Θα κρατήσεις τη θέση σου αρκεί να τον κρατάς μακριά μου».

«Περιμένετε!»

Ο δούκας έκανε αργά μεταβολή ακούγοντας τον ήχο της φωνής του Σάιμον. «Είπες τίποτα;» είπε με συρτή φωνή.

Ο Σάιμον πήρε τρεις βαθιές ανάσες από τη μύτη, καθώς το στόμα του ήταν σφιχτά κλειστό από τον θυμό. Προσπάθησε να χαλαρώσει το πιγούνι του και έτριψε τη γλώσσα του στον ουρανίσκο, προσπαθώντας να θυμηθεί πώς ήταν να μιλάει σωστά. Τελικά, την ώρα που ο δούκας ήταν έτοιμος να τον διώξει πάλι, άνοιξε το στόμα του και είπε: «Είμαι ο γιος σας».

Ο Σάμιον άκουσε την γκουβερνάντα Χόπκινς να αναστενάζει ανακουφισμένη και κάτι έλαμψε μέσα στα μάτια του πατέρα του, κάτι που δεν το είχε ξαναδει. Περηφάνια. Όχι πολλή, αλλά έστω λίγη περηφάνια, στο βάθος. Κάτι που έδωσε στον Σάμιον μια στάλα ελπίδας.

«Είμαι ο γιος σας», επανέλαβε, πιο δυνατή αυτή τη φορά, «και δεν είμαι δ-»

Ξαφνικά ο λαϊμός του έκλεισε. Και ο Σάμιον πανικοβλήθηκε.
Μπορείς να το κάνεις. Μπορείς να το κάνεις.

Μα ένιωθε τον λαϊμό του σφιγμένο και τη γλώσσα του παχιά και τα μάτια του πατέρα του άρχισαν να μισοκλείουν...

«Δεν είμαι δ-δ-δ-»

«Γύρνα σπίτι», είπε ο δούκας χαμηλόφωνα. «Δεν έχεις καμία θέση εδώ μέσα».

Ο Σάμιον ένιωσε την απόρριψη του δούκα ως το κόκαλο, ένιωσε έναν περίεργο πόνο να μπαίνει στο σώμα του και να σέρνεται ως την καρδιά του. Και καθώς το μίσος πλημμύριζε το σώμα του και ανάβλυζε από τα μάτια του, πήρε έναν σοβαρό όρκο.

Αν δεν μπορούσε να είναι ο γιος που ήθελε ο πατέρας του, τότε, μα τον Θεό, θα ήταν το ακριβώς αντίθετο...